

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. II. Rosa Cerea, seu Mansuetudo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

8. Amoris est, aliorum successibus gaudere & gratulari, res illorum aduersas & damna commiserari. Si quidem emulationes & omnem invidia mordacitatem ignorat sincerus amor. Christiana charitatis est, gaudere cum gaudentibus, flere cum flentibus.

9. Amoris est pro æmulis, obsecratoribus & inimicis quotidianas preces fundere. Res hæc maximi momenti, quia lex Domini est, Orare pro persequentibus. Orare tantum diligere etiam & benefacere. Beati Bonaventuræ documentum est: si aliqui domestici tui, vel vicini tibi fuerit in corde onerosus, illi stude magis obsequiosus esse & affabilis, & cito senties remedium illius morbi. Hæc Christiani amoris norma est, beneficia in indignos beneficis dispensare.

Ita Christus, ita Mater ac Discipuli Christi, ita omnes Christianæ nobilitatis heroës ac heroïdes. Diligendissimi sunt omnes propter Deum, Deus autem propter seipsum. Amor omnibus bene uirur, amico ad benevolentiam, inimico autem ad patientiam.

CAPVT II.

Rosa Cereæ, seu, Mansuetudo.

§. I.

PATIENTIA tristitiam, mansuetudo vincit iram. Mater Domini, si quicquam hominum, illud Sircidæ servavit exactissimè: In mansuetudine per se operata, & super hominum gloriam diligens. In orbe nil similius Dei filio, quam hæc Dei mater: Filius mitissimus, mitissima fuit & mater. Filii vox est: Discite a me, quia mitis sum, & humilis corde. Ubi submissio, ibi & mansuetudo: illa in matre & filio singularis ac summa, ergo & ista.

Ille Alberto Magno tractabilis & mansuetus est, qui habet bonos mores, & est omnibus conformis in his, quæ fieri possunt secundum Deum. Virgo beatissima, quod in illa Bernardus admiratur, omnibus omnia est facta mansuetudine. Nec defuit occasio virtutis istius exercendæ. Hostes habuit & multos, & potentes. Cum enim filium omnes pæne sacri ordinis homines, Pharisæi, Scribæ, Sacerdotes, Pontifices, acerbissimis odiis sint insecuti, plebem ut secum sentiret, in eum instigant; quam enim contemptum de eo locuti: Nōne hic est fabri filius, nōne mater ejus dicitur Maria? Et scandalizabant in illo. Hi invidia pleni, hostes filii, matris certe amici non erant. Hos omnes mater mitissima tam incredibili motum suavitæ pertulit, ut Ecclesia jure merito hanc mansuetudinem extollens, canat: Virgo singularis, inter omnes mitis, nos culpa solutos, mites fac & castos. Mansuetissimus Regum Hebræorum David preces suas allegans Deo; Memento, inquit, David & omnis mansuetudinis ejus. Magnarum virium fuit hæc oratio. Sed quanto majorum erunt istæ: Memento Domine matris, & omnis mansuetudinis ejus. Memento Domine filii, & omnis mansuetudinis ejus.

Paulus suis precibus vim summam addidit: Observo vos, inquit, per mansuetudinem & modestiam Christi. Mediolanensis Pontifex Ambrosius mores vitæque Virginis beatissimæ velut carbone delineans: Sit vobis, inquit, tanquam in imagine descripta virginitas, vitæque beatæ Maria, de qua velut speculo refulget species castitatis, & formæ virtutis, &c. Nullum ledere, bene velle omnibus, assurgere majoribus natu, equalibus non invidere, fugere jactantiam, rationem sequi, amare virtutem. Quando ista vel vultu læsit parentes? quando dissensit a propinquis? quando fastidivit humilem? quando derisit debilem? quando vitavit inopem? Virgo verè mitis in omnes, virgo singularis. Nihil torrum in ejus oculis, nihil in verbis proax, nihil in actu inverecundum. Non gestus fractior, non incessus solutior, non vox petulantior;

A ut ipsa corporis species simulachrum fuerit mentis, figura probitatis.

Cum Augustus Imperator arrogante censu ac descriptione orbem univèrsum turbaret, virgo uterum ferens, jamque partu vicina Nazaretho Bethlehémum proficisci compulsa promptissimè paruit. Et videte, quam illa nec Cæsari, nec ulli alteri malè precata, non Cæsaris arrogantiam derestata, non se regii sanguinis jactans virginem, non suam ab avo Davide prosapiam extollens iter suscepit velut feminarum pauperum. Et cum ubique patèreretur repulsam, ubique exclusissima, vix demùm stabulo recepta, nec verbulo tamen mansuetudinem offendit. Hinc merito de illa Bernardus: Revolve, inquit, scripturæ seriem, & si quid in Mariâ austerum repereris, de cetero eam suspectam habeas.

Neque mirum virginem matrem inter suos cives, inter Bethlehemitas, Nazarenos, Capharnatas, Hierosolymitas extitisse mansuetissimam, nemini molestam, omnibus benignam, quæ cum barbaris Ægyptiis parte septennii potuit convenire. Nimirum Mites ubique suam habent patriam. Quod vates regius affirmat: Mansueti hereditabant terram, & delectabuntur in multitudine pacis. Veteri verbo.

Mitis & gratus nemo nocere potest.

Porro regis hujus virginis mansuetudinem dilaudatis Bonaventura, Maria, inquit, mansuetissima fuit per patientissimam lenitatem contra omnem adversitatem: gladius quidem cor ejus pertransiit, sed per odium non occidit, nec per impatientiam vulneravit. Nam sermo ejus, ut Damascenus loquitur, jucundus ex leni animâ progrediens. Est enim mansuetudo animi dulcedo, quam non vincit amaritudo. Virgo verè mitis inter omnes singularis. Propter veritatem & mansuetudinem & justitiam deduxit illam mirabiliter Filii dextera. Dominus est, qui mansuetos exaltat in salutem. Suscipiens mansuetos Dominus. Mansuetis dabit gratiam, diliger mansuetos in judicio, docebis mites vias suas. Illi humilium & mansuetorum semper placuit deprecatio.

§. II.

Nonnulli olim mansuetudinis laude clarissimi. Moses, quod sacra pagina testatur, vir mitissimus super omnes homines, qui morabantur in terrâ. Hac virtute sicavisset, immensam populi Hebræi multitudinem gubernare nunquam potuisset. Jacob insigni suâ mansuetudine letale fel minacis. Esau in lacrymas felicissimè mutavit. Quem enim venator ille perdere cogitavit, eum & amplexatus, & osculatus est humanissimè. Noë, inquit, inter orbis ruinas, in medio mortis theatro cum pauculis servatur. David mitissimus Saulis insidias, & vicinissimum interitum sæpius evitavit.

Plurimi sanctorum hominum mansuetudine suâ feras animantes exarmarunt, & mansuescere docuerunt. Marianus Bituricensis Cænobii monachus, qui bubulcum agere non dedignatus, apum ad se confugientem tunc est, & canes ne feram sibi supplicem lacerarent, imperio efficaci cohibuit: mansuetudinem illius aper, virtutem canes testati sunt.

Colombanus Abbas dicto audientes habuit ursos; onagros & crocodilos Helenus. Ad Rhemensem Pontificem Remigium passeres convolare soliti, ut è manu illius sibi annonam acciperent: nimirum in apertissimis campis minùs turo se pasci putabant, quam in mansuetissimi Præsulis sinu.

Blasium antistitem aviculæ collaris velut symbolis Blasius antemore aluerunt. Judocus regis Britannii filius, qui tistes, calcato diademate ac purpurâ Christo pauper servit, columbas & pisces sibi familiares è manu suâ nutrit. Ad Ivonis Presbyteri mensam avis peregrina candido vici: Ivo; dique colore spectabilis se stitit, tangi se passa & contectari, fausta cum prece viri sancti ayolavit. Maxentius Maxentius; Pictaviensis

Bonav. in Speculo c. 8.

Damasc. orat. 1. de Nativitate.

Gloss. in c. 5. Matth.

Ps. 44. v. 5. Ps. 149. v. 4. Ps. 146. v. 6. Ps. 24. v. 9.

Induct. c. 9. v. 16.

Mansuetudinis laude clarissimi: Moses, Num. c. 12. v. 3. Jacob, Noëmus; David,

Sancti mās suetudine feras docuerunt mansuescere. Marianus monachus;

Colombanus abbas; Judocus; Pictaviensis

Franciscus
Affilius.Vitam illius
et admiranda
scripsit a.
libris Seba-
stianus Be-
retarius.
Theodor. in
Eufobio c. 4.
apud Ros-
soid. pag.
806.

Pictaviensis Abbas eā fuit mansuetudine, ut agrestes volucres non cupidius arborum ramis, quam illius manibus insisterent. Francisci Affilius lenitatem avicularum familiaritatem mirabilem fecit; Nam frequenti auditorio ad concionantem confluēbant, neque refugiebant manum ejus, usque adeo obsequentes viro mansuetissimo, ut ad illius natum irent, redirent, cernerent, facerent, prout vir sanctus iussisset. Non quod iussū intelligerent, sed quod iubentis mansuetudinem & auctoritatem sentirent. Iosephus Anchiera superiori- bus annis in Brasilia ejus generis admittenda plurima pattavit. Volucres, pantheras, pisces ad vocis imperium habuit obsequentes. Ab his viris sanctissimis mansuetos mores & ipsa bellua acceperunt.

Hic jure annuerandus Davidus vir divinus, Theodoro teste oculato. Hic in cenobio centum quinquaginta Monachis Praefectus, in eam sese mansuetudinem composuit, ut quadraginta quinque annis nunquam irasci, aut exandescere sit visus, cum tamen innumera essent, quae panē cogere subinde fel ostendere. At ille mansit immobilis, nec magis irae cessit, quam ventis marpesia cautes. Oculi ejus, inquit Theodoretus, non jam truces ac torvi, jam verò laeti, sed in eodem semper honesti decorique tenore permanebant. Hi autem certissimi testes tranquillitatis in animo aut turbatum. Et ne quis forte arbitretur, nullam ei causam fuisse irascendi, addit Theodoretus ista. Sederat apud nos vir ille divinus, de caelesti Philosophia quaestiones agitando, de religiose vitae apice disserabat. Hos sermones Publius ejus Cenobii Sacerdos, inurbanius turbavit: nam impetu in conclave irruens vociferari cepit, mansuetudinem illam non modestiam, sed amentiam censendam, ut quae omnibus esset exitio. Et plura ejusmodi amarulenta profusus ac fellia dicta evomebat. At Davidus velut adamantinae mentis nil moveri, non frontem contrahere, non colorem ducere, non vultum asperare, nec ceptum sermonem deferere, sed leni voce & verbis animi serenitatem significantibus, illud unum rogabat, ut senex eorum, quae vellet, curam ageret; sibi jam cum hospibus loquendum. O virum sui potentem! o lenitatem & mansuetudinem admirandam! atque hoc est fel omne quietā statione continere, & medias inter tempestates ridens Phœbum exhibere. O virgo singularis, tac nos tales, doce esse mansuetos, mites fac & castos.

§. III.

Nihil magnum, nisi quod simul & placidum, nam omne invalidum naturā querulum est: imbecillia laedi se putant, si tangantur. Os immitte & indignationis plenum turbati animi confessio est. Non est mansuetus, non est sanus animus, quem impatentia evocat ad oris tumultus. Sapienter Philosophus à Corduba: Nullum est, inquit, argumentum magnitudinis certius, quam nihil posse, quo insisteris, accidere. Pars superior mundi & ordinatio, ac propinqua sideribus nec in nubem cogitur, nec in tempestatem impellitur, nec versatur in turbinem, omni tumultu caret: inferiora fulminant. Eodem modo sublimis animus, quieta semper, & in statione tranquillā collocatus, intra se premeus, quibus ira contrahitur, modestus & venerabilis est, & compositus. Nemo linguae temperare, nemo bilem novit substringere, nisi mitis animus.

Eleganter Origenes: Est, inquit, quadam familia mitium, cui praest Moyses: Est quadam patientium, cui praest Iosephus. Unusquisque in monte congregabitur ad familiam suam; mitis cum mitibus; patientis cum patientibus; virgo cum virginibus; sic & iracundus cum iracundis; luxuriosus cum luxuriosis. Revertetur unusquisque ad familiam pristinam, quia jubileus est. Sanctorum hominum peculiaris & maximè propria virtus est mansuetudo, quae Deo hominem reddit quam

Levit. c. 25.
v. 10.
Mansuetudo est sanctorum

A simillimum. Et beati mites, quoniam ipsi possidebunt terram. Moyses, si beato Dionysio credimus, ideo Deo familiarissimus, quia mansuetissimus: ideo Prophetis omnibus dignior, quia & mitior omnibus; nec unquam prius divinam amicitiam laesit, quam à mansuetudine nonnulli defecit. Nec aliud est, quod Christus Dominus signum cantus iusserit, ut id à se disceremus, quam mitem esse ac humilem. Palladius refert unam aliquam, cui Ammon nomen, in virginum cenobio, perinde ut sacram ludibris & risu omnium expositam fuisse. Cum illa hoc mansueti ac hilariter ferret, à sancto Patre Dei monitu, omnium sanctissima, aequè ac sapientissima est pronunciata. Nimirum haec Christiana sapientia est, non paria respondere, sed asperis verbis placidissima reponere. De homine mansueti facundè Chrysostomus: Mens, inquit, hominis mansueti, montis verticis similis est, auram quidem habentem tenuem, purum verò radium, perfluentem fluentia multasque florum amoenitates; & sicut dei clara & serena, ita animus est mansueti. Cum caelum est innobis, cum sol ridet, omnia longè jucundiora, quam cum tordae ruunt superne tempestates, sic oris mansueti homo, dictis suis factisque omnibus incredibilem aspirat gratiam solā mansuetudinis serenitate. Fili in mansuetudine serva animam tuam. Traceris? adversarium juvas, & ipse tibi plus incommodas, quam ille, qui te oppugnat. Item contines? illasum te custodis, omnes in te machinas re-tundis, omnes adversarii conatus irritos reddis. Itallum praclarissimè non solum vincis, sed ulcisceris. Chrysostomus pleno id ore affirmans: Fulgentissima, inquit, gloria est, quā injuriarum inferentem patienti superasti. Mansuetudo omni diademate & gloria conducibilior. Hoc enim certissimum signum (obsecro notemus ista) quo inter noscitur vir ratione praeditus, si mansuetus fuerit, si lenis, si mitis, si modestus & quietus, si non quasi servus ducatur & trahatur aut ab ira, aut ab aliis afflictionibus, sed ratione vincat interius illos incompósitos motus, nobilēque suam generositatem servet, in brutorum ferociam negligentia degeneret.

David toties repetitum in se furem Saulis non irascendo, sed parcendo lenit, & quem nullis obsequiis, ne rursus indignaretur, movere potuit, in ejus solio successore esse meruit. Quid tingeris irascendo, quid fremis & vociferaris? vide matrem Christi, vide Christum filium. Neminem ad se venientem repellit, neminem sine beneficio dimittit; pauperes eligit, parvulos admittit, turbas docet, egrotos visitat, proditoris osculum non refutat, pro ipsis tortoribus in cruce orat. Agnus mansuetissimus ad macellum ducitur, non resistit: maledicetur & silet, irridetur & sustinet. Verè rex apum Christus sine auleo, verè ovis, verè mitis & humilis corde, verè praestabilis super malicia. Aut ergo imitare, aut illum non appellatum magistram.

Huc multum juverit viri praestantissimi Thomae Mori ratiocinatio; Vel enim bonus est, inquit, cui irasceris, vel malus. Si bonus, immerito stomacharis in Dei amicum, Dei filium. Si malus est, aut talis aeternum erit, aut mutabitur, eritque bonus. Si futurus sit semper malus, ne quāto malis illum onera, nihil malorum illi deerit apud inferos; si futurus sit bonus, aeterna tecum amicitia erit conjunctissimus. Quid igitur in illum atrocibus verbis grassaris?

§. IV.

Nobilissimum mansuetudinis documentum est: CUM VIDERIS, AUT TACE, AUT JOCARI. Cum videris, inquam, cum dicto laderis, si tacere non possis, joculari, si joculari nescias, tace. Tutissimum hoc licet, aliquando minus decorum. Magna artis est, dextre joceretur, ac yerecundè joci. Si vis, ut alterius verba, quae ille in te velut faces jecit, non accendantur, tu illa joco refrigera, sic ea ex armabis igne. Simoneri te, si argui, si reprehendi,

prehendi, si te praesentem vituperari, si carpi, si conviciari in te dici audias, tu aut omnia silentio refelle; si silendum non putes (quod saepe optimum) joco sic responde: Quae te, ne me ita in os laudes. Aut: Quid jam amplius? nondum enumerasti omnes virtutes meas? Ita joco illum magis feries, quam si grandem in illum faciliorem retor sis.

Optime hanc in rem suadens Seneca: Alia, inquit, differenda sunt, alia deridenda, alia donanda. Circumscribenda multis modis ira est. Pleraque in lulum jocumque vertantur. Socratem, ajunt, colapho percussum nihil amplius dixisse, quam, *Molestum esse, quod nescirent homines, quando cum galea prodire deberent.* Huc conducit, non omnia videre, nec audire omnia. Multae nos injuriae transeant: ex quibus pleraque non accipit, qui nescit. Non vis esse iracundus, ne sis curiosus: qui inquirat, quid in se dictum sit, qui malignos sermones etiam si seceret habiti sunt, eruit, seipsum inquietat, & in bellum protrahit.

Quod si quis deprehendat, mansuetudinem a se sapientius, contra quam facere statuerit, violatam, ita seipsum Castiani suasi, oburgans alloquitur: Tunc ille es, bone vir, qui mala omnia superaturum animo proposueras, qui maximas conviciorum acerbitates tolerare decreveras: quomodo invicta illa patientia tua levissimi verbi prolatione confossa est? quomodo immobilem illam mansuetudinem tuam vel convicioli aura deiecit? quomodo ingentem certaminis apparatum exigua hostis umbra contrivit? ubinam illud est, quod mani fidentia proclamabas? Proba me, Domine, & tenta me, ure renes meos, & cor meum: proba me, & scito cor meum; intorqua me, & cognosce semitas meas, si via iniquitatis in me est? Paratus sum, & non sum turbatus, ut custodiam mandata tua. Heu quam inanes & nulli sunt coartus mei, quam in incepto non peristi, quam graviter mansuetudinem offendi?

Tali in seipsum animadversione utatur, culpam mobilitatis castiget, crebras animi commotiones jejuniis aliisque penis excruciet. Atque ita seipsum ad leges mansuetudinis former. Ita ex omnibus affectibus maxime teret ac rabidus, nec ulla pestis humano generi pluris sitit. Mansuetudo irae domitrix, tanto nobilior est, quanto acerbior irritata conquiescit. Perquam sapienter ac verè dixit Romanus scriptor: *Tunc principia laus mansuetudinis, cum ira justissima causa est.*

Mansuetudinis Actiones, seu, praxis.

1. Mansuetudinis est, illatis injuriis nequaquam exacerbari, nec asperis verbis cor amarum ejicere. Si mitis es, aut suaviter respondebis, aut penitus silebis. Modeste subridere, docet ex arte Mansuetudo.
2. Homo mansuetus plurima non videt videns, non audit audiens, nec provocanti ad lites respondet, multo minus alios ipse provocat.
3. Mansuetudinis est non pardos, aut leones, non corvos aut loquaces graculos, sed oves, sed columbas, sed agnos emulari, & verbis mordaces non remordere: pusilli enim hominis est, repetere mordentem ut mures & formicæ solent, ad quas, si manum admoveris, ora convertunt.
4. Mansueti est, non tantum bilem propriam, sed & alienam mollissimis dictis temperare.
5. Mansuetudinis est, aut silentio, ut dictum, aut certe dictis placidissimis tam contumelias quam calumnias refutare. Hanc è ceteris causis assignamus. Aut potentior te læsit, aut imbecillior: si imbecillior, parce illi; si potentior, parce tibi.
6. Mansueti est alios non irritare, nec tantum aliis non nocere, sed nec cogitare nocumentum inferre.
7. Mansueti est iræ alterius cedere, nec unquam col-

lati pede cum pertinacium malitia contendere; dicto factove lacessitum non reclamare, non obmurmurare, non nares corrugare; nullum denique signum offensæ animi, nec voce nec gestu edere: atque ita exandescantiam alienam aut suaviter declinare, aut eam certe mitigare hoc dulci mansuetudinis saccharo, prout beatus Paulus monuit: *Non vosmetipsos defendentes charissimi, sed date locum iræ.*

CAPVT III

Rosa Lignea, seu, Silentium, & amor solitudinis.

§. I.

ARCA paucorum hominum domicilium, sed totius orbis compendium, è lignis Setim fabricavit Noë. Hoc ligni genus pulchrum, leve, validum, ignorans cariem. Rosa ex hoc ligni genere tornata *Silentii ac Solitudinis amorem* denotat. Utriusque virtutis hujus Mater Domini fuit amantissima, tam verborum parca, quam assueta solitudini. Verba divinae Virginis paucissima Bernardus velut numerans: *In omni textu quatuor Evangeliorum, si bene meminimus, inquit, non nisi quater Maria loquens auditur. Primum quidem ad Angelum, sed cum jam senel atque iterum allocutus eam fuisset. Secundo ad Elisabeth, quando vox salutationis ejus Joannem exultare fecit in utero, & ea magnificante Mariam, ipsa magis Dominum magnificare curavit. Tertiò ad filium, cum jam esset annorum duodecim, quod ipsa & pater ejus dolentes quaesissent eum. Quarto in nuptiis ad filium, & ad ministros. Ita quinquies universè cum aliis sermoeinata est.*

Liceat mihi, quid ego hinc sentiam, aperire. Etsi omnis hujus virginis vita prodigium caeleste, & continuum fuerit miraculum, nihil tamen æquè admirandum in ea videtur, quam illud circa Josephum obtusescendæ virtutis silentium. Fugam Josephus tacite circumspiciebat, jamque abitum clam moliebatur. Conjugem non ausus ream dicere, nec mysterii arcanum explorare velle, in eam potius sententiam ibat, ut discederet. Hæc virgo Deo plena non obscure advertit, & tamen tacuit; se deserendam vidit, & tamen tacuit; certissimas Angeli promissiones sensit, & tamen tacuit; trepidantem de sua fide conjugem observavit, & tamen tacuit. Taciturnitas hæc, Deus, quam admiranda, quam fiducia plena! Ne suas ipsa laudes narrare cogeretur virgo, illa potius pati, quam ista loqui voluit. Sed de hoc nos infra fusi.

Neque tantum suas ipsa laudes silentio preffit celestis virgo, sed eadem hac taciturnitate modestissima effecit, ut prerogative illius plurimæ in Evangelii librum non sint relatae.

Birgitta sanctissima vidua caelestibus ostentis sapiens crudita, Matrem Domini sic loquentem facit: Tali die sicut hodie surrexit à mortuis filius meus, fortis quasi leo. Mihi verò, quæ sum mater Dei, cum post mortem ejus incomprehensibili dolore mæsta essem, apparuit idem filius meus prius quam aliis, & palpabilem se ostendit mihi consolans me & commemorans, se visibiliter in cælum ascensurum. Et quamvis hoc non est scriptum propter humilitatem meam, tamen ista est veritas, quod filius meus resurgens, primò mihi apparuit, quam alicui alii.

§. II.

EPiphanius Constantinopolitanus presbyter vitam matris Virginis è probatissimis Auctoribus à se conscriptam ait. Multa hic refert à Nicephorò Callisto confirmata; qui in te praesenti: Erat Maria, inquit, in rebus omnibus honesta & gravis, pauca admodum eaque necessaria gesta, &

B.V. Maria
Silentii ac
solitudinis
fuit aman-
tissima.
Bern. serm.
in verba
Apocal. St.
quid ma-
gnum, etc.
mihip. 345.

Nihil equè
admiran-
dum in B.
V. Maria
quam illud
circa Jose-
phum si-
lentium.

Revelationes
S. Birgittæ
lib. 6. c. 94.
Christus
resurgens
matri prius
quam aliis
apparuit.

Niceph. l. 2.
historia sa-
era cap. 23.
B. Maria in
rebus om-
nibus ho-
nестissima, &